

nověním vyloučeno, že příslušnost podle § 94 druhý odstavec j. n. nemá místa pro pracovní soud. Ani ratio pracovního zákona proti tomu nemluví, že ustanovení § 94 druhý odstavec j. n. pro pracovní soudy nepatří. Také názor odvolatele, že se výrok § 94 j. n. »poplatky a výlohy« nevztahuje na palmare advokátů, jako v souzené věci, jest mylný. Také úzký výklad odvolatele v tom smyslu neodpovídá zákonným ustanovením a judikatura a literatura připouští příslušnost podle § 94 druhý odstavec j. n. i ohledně palmare právních zástupců. Plným právem proto první soudce námitku věcné nepřislušnosti zamítl. Tímto odvolacím usnesením je též vyřízena stížnost žalovaného proti usnesení ze dne 9. dubna 1934.

Do usnesení odvolacího soudu podal žalovaný dovolání i rekurs. Nejvyšší soud vyhověl dovolání, zrušil usnesení odvolacího soudu i částečný rozsudek pracovního soudu jako zmatečné a zároveň k dovolání zrušil i řízení předcházející rozsudku pracovního soudu jako zmatečné a odmítl žalobu.

Důvody:

Odvolací soud praví sice ve svém rozhodnutí, že se obmezuje na důvod zmatečnosti. Ve skutečnosti obírá se i výtkou mylného právního posouzení věci a vyřizuje celé odvolání žalovaného i věcně. Odvolací soud měl proto vydati rozhodnutí ve formě rozsudku; vydal-li je mylně ve formě usnesení, byl žalovaný oprávněn brániti se buď dovoláním nebo rekurem. (Srov. plenární rozhodnutí čís. 1309 sb. n. s.) Žalovaný použil obojího opravného prostředku, tedy i dovolání právem. Podle § 1 zák. ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. jsou pracovní soudy výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního nebo učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklé mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i v určitém případě mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. Příslušnost pracovního soudu jest tedy přesně vymezena i ve směru osobním i věcném a soud pracovní musí ji zkoumati z úřadu, zejména i otázku, zda spor náleží před pracovní soud. Nejde-li vůbec o spor patřící před soud pracovní, jest řízení i rozhodnutí zmatečné (§ 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. a § 477 čís. 3 c. ř. s. a 513 c. ř. s.). Ke zmatečnosti jest hleděti i ve vyšších stolicích, když se k nim dostane věc přípustným opravným prostředkem. Jde tedy o otázku, zda spor advokáta proti jeho klientu o zaplacení odměny a výloh náleží před pracovní soud. Ježto strany nepatří k okruhu osob, uvedených v § 1 odst. (1) zák. o prac. soudech a ani předmět sporu nespadá pod některé z ustanovení § 2 cit. zák., bylo otázku tuto zodpověděti záporně. Žalobce nemůže se dovolávati ani ustanovení § 94 druhý odstavec j. n., jež platí pro úpravu příslušnosti soudů řádných. Zákon o soudech pracovních jest však lex specialis a má o příslušnosti ustanovení zvláštní v §§ 1, 2 a 3 cit. zák. a jen podle nich jest otázku posuzovati. Ježto podle těchto ustanovení nenáleží pracovnímu soudu rozhodovati o věci, o niž tu jde, bylo rozhodnuto, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 13897.

Pro otázku, zda jsou tu předpoklady přednostního pořadí převodního poplatku, je nerozhodné, zda na platebním rozkaze byla připojena

doložka vykonatelnosti, aniž záleží na tom, jaké má tato doložka datum, nýbrž je zkoumati jen, zda jsou splněny předpoklady § 72 zákona ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák., § 216 čís. 2 ex. ř. a čl. III odst. 14 nařízení min. financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák.

Odpor proti přikázání poplatku v přednostním pořadí z důvodu, že byl vznesen odpor a žádáno o odpis poplatku, poněvadž prý nedošlo k realizaci smlouvy, jest odkázati na pořad správní.

Poplatek z převodu o s o b n í koncese nepožívá přednostního práva při rozvrhu výtěžku nemovitosti.

Při směně nemovitostí nejsou převodní poplatky jednotným dluhem, požívajícím přednostního práva nedílně na obou nemovitostech, nýbrž na každé ze směněných nemovitostí požívá zástavního práva jen poplatek, připadající na nemovitost, již se přímo týká.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1024/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost nepřikázal soud první stolice k odporu vymáhajícího věřitele v přednostním pořadí převodní poplatek z platebního rozkazu ze dne 22. listopadu 1933, ani poplatek z převodu osobní koncese ani poplatek z převodu nemovitosti, za niž byla vydražená nemovitost směněna. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatel napadá usnesení prvního soudu ve třech bodech. Především, že nebyl přikázán k hotovému zaplacení v přednostním pořadí převodní poplatek z platebního rozkazu ze dne 22. listopadu 1933 v částce Kč 12.960⁹⁰. Tvrdí, že stačí, je-li na platebním rozkaze doložka vykonatelnosti. Jest sice na tomto platebním rozkaze datum doložky dřívější než datum vystavení, ale okolnost ta jest významu podružného a soud jest vázán platebním rozkazem potud, že nemůže přezkoumávat, zda byl vyměřen právem, či nikoliv. Avšak stěžovatel přehlíží, že zkoumati exekuční titul ve směru formálním jest povinností soudu. V souzeném případě nezkoumá, zda byl platební příkaz vydán právem, či neprávem, nýbrž zda jest formálně bezvadný. A tu správně usoudil soud první stolice, že platební rozkaz, na kterém se potvrzuje vykonatelnost dříve, než byl vystaven, nelze za formálně bezvadný považovati. Z toho důvodu odporu vyhověl. Rovněž důvodně bylo vyhověno odporu i v druhém případě, o kterém se stížnost zmiňuje, pokud totiž jde o poplatek z převodu hostinské koncese, ježto není zřejmo ze spisu vůbec, že šlo o koncesi radikovanou a při koncesi osobní nelze poplatek z převodu stěžovateli přiznati vůbec, tím méně v pořadí přednostním. Ani část převodního poplatku ohledně směněné usedlosti nelze přikázati stěžovateli, ježto se poplatek ten týká jiné nemovitosti než nemovitosti vydražené.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu československého státu potud, že mu přikázal v přednostním pořadí převodní poplatek z platebního rozkazu ze dne 22. listopadu 1933 a poukázal v tomto směru vymáhajícího věřitele s jeho odporem na pořad správní, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Připojení doložky vykonatelnosti na platebním rozkazu ze dne 22. listopadu 1933 bylo zbytečné, poněvadž převodní poplatek požívá zástavního práva přednostního i když není dosud vykonatelný. Pro rozhodování, zda jsou tu předpoklady pro přednostní pořadí převodního poplatku, je nerozhodné, zda na platebním rozkazu byla připojena doložka vykonatelnosti a nezáleží na tom, jaké má tato doložka datum, nýbrž je zkoumati jen, zda jsou splněny předpoklady § 72 zák. čís. 50/1850, § 216 druhý odstavec ex. ř. a čl. III odst. 14 nařízení min. financí čís. 181/1850. V souzeném případě jsou splněny podmínky těchto předpisů a proto musí býti poplatek přiznán v přednostním pořadí. Pokud se však vymáhající věřitel v odporu obrací proti nároku samotnému, pokud se týče proti jeho trvání, uváděje, že byl vznesen odpor a žádost za odpis tohoto poplatku, poněvadž prý nedošlo k realizaci smlouvy, bylo odpor odkázati na pořad správní, neboť tuto otázku nemůže řešiti soud, nýbrž úřady správní (srov. zejména rozh. n. s. sb. čís. 12646).

Jinak však dovolací rekurs není oprávněn. Poplatek z převodu osobní koncese nepožívá přednostního práva při rozvrhu výtěžku nemovitosti. Při směně nemovitostí nejsou převodní poplatky jednotným dluhem, požívajícím přednostního práva nedílně na obou nemovitostech, nýbrž na každé ze směněných nemovitostí požívá zástavního přednostního práva jen poplatek, připadající na nemovitost, již se přímo týká.

Čís. 13898.

Příslušenstvím živnostenského podniku jsou i zásoby zboží, jež jsou věnovány účelu provozu podniku, pokud jest jich zapotřebí k dalšímu nerušenému provozu podniku; u hotelových podniků i příslušné zásoby vína.

Byly-li zásoby vína předány vnucenému správci hotelového podniku a tento použil části z nich pro provoz tohoto podniku, jest výtěžek z toho zařaditi do příjmů vnucené správy.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1026/34.)

Vyřizuje účet vnuceného správce nemovitostí, na nichž byly hotelové podniky, srazil soud první stolice z příjmů částku za prodané vína. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že nemá dojiti ke srážce toho, co bylo strženo za prodané víno. D ů v o d y: Soud první stolice odůvodnil napadené usnesení tím, že prý v obou hotelových podnicích se nacházející zásoby vína nejsou příslušenstvím vnucené správy a nemovitosti ani zásobami vnuceného správce v hostinské a výčepní živnosti. Naproti tomu tvrdí rekurenti, že vinné sklepy, které tu jsou, jsou podle § 294 obč. zák. příslušenstvím nemovitostí nuceně spravovaných. K tomuto názoru rekurentů nelze se přikloniti, ježto hotelový podnik lze provozovati, i když není vinný sklep, a i když vinné sklepy tu snad jsou, nejsou určeny k trvalému užívání hotelu. Na vinné